

REMZİ KARABULUT

KADINLAR
GÜLMEMELİ

♥
CAN

ÖYKÜ

Remzi Karabulut
KADINLAR
GÜLME MELİ

Can Yayınları: 1536
Türk Edebiyatı: 442

© Remzi Karabulut, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Şubat 2006
2. basım: Mart 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Basımevi
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0607-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Remzi Karabulut
KADINLAR
GÜLMEMELİ

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

*Henüz tazecikken yaşamına
kendi elleriyle son veren bir güzel kıza,
Herdem'e.*

İÇİNDEKİLER

Eso	11
Kum Güneşleri	22
Kadınlar Gülmemeli	26
Çağla Badem Satarken	32
Su Soyundu	39
Özel, Belki de Çok Özel Bir Öykü	43
İsimsiz Öykü	61
Dışarıda Kötülük Var	65
Mektuplar	102

ESO

*Öykünün doğumunda
ebelik rolünü üstlenen
Duygu Çil'e*

Eso, külrengi bir serçe benzeri bazen tek ayak, bazen de iki ayak üstünde sekerek, çocukçasına zıplıyordu. Karlı kış günleri dışında yalınayak dolaşırdı her zaman. Yüz hanelik köy halkı Eso'yu öyle görür ve öyle tanırды hep. Yalınayaklıktan ve sekmekten vazgeçmiyordu Eso. Konu komşuya, tarlaya, çayıra, her yere öyle gider gelirdi. Hareketsizlik ona ters düşüyordu adeta. Otururken bile sürekli hareket halindeydi; ayakta durması gerektiğinde de, gövdesini sağ ayağının üzerine yüklüyor, bileğine bir sıra iri, mavi boncuk bağladığı sol ayağının parmak uçlarına basıyordu. Sol ayağı oyun oynar gibi, bir öne bir arkaya açılıp kapanıyordu. Başы, çoğu zaman açıktı Eso'nun. Omuzlarına düşen kırmızı toprak rengi kıvrırcık saçları, alnını, hatta gözlerini perdeliyordu. Saçlarını örtmesi için ev halkından azar işitiyordu çoğu zaman. Örtecek doğru dürüst bir örtüsü de yoktu; eline ne geçiyorsa onu örtüyordu. Bir keresinde babası öfkeyle başını örtmesini söylediğinde, yanı başında duran kovayı geçirmişti kendi kafasına.

Kaçık derdi babası Eso'ya. Baş belası, deli-man-yak, kara yılan derdi, domuz kız derdi, en çok da çamur kız derdi. Eso'yu sevdiğinde (ki bu pek az görülürdü); kedi derdi. Annesi, babası, ağabeyi dışında cümle köylü onu Kedi Eso diye çağırırdı. Gerçekten kedi gibiydi Eso, üstelik güçlüydü; öfkelendiği an bir erkeği kolaylıkla haklayabilirdi. Kalın kaşları altında kömür karası gözleri vardı. Burnu hafif kalkık, ağzı geniş, dudakları inceydi. Teni buğ-day rengi, yüzü erkek yüzü gibi köşeli, boynu ise kalın ve uzundu. Yaşı genç olmasına karşın gövdesi iri ve dolgundu.

Oymagül Köyü'ndeki yüzük takmaya aday bütün yetişkin kızlar, Eso'nun çekiciliğinden ve güzelliğinden gizli gizli söz ederlerdi. Fakat onun deli olduğunu –yengesi dışında– herkes açık açık söylüyordu; annesi, babası ağabeyi, komşular ve bütün köy. Eso doğuştan deliydi, kaçıktı, anormaldi, yoksa niye her yerde koşuyordu, hem de yalınayak, niye hiç nedensiz gülüyor, oynuyordu.

Eso gerçekten de yaşıtı kızlardan farklıydı. Üstelik doğru dürüst konuşamıyordu; kekemeydi, sözcüklerin ilk seslerini söylemekte güçlük çekiyor, arkasını getirdiğinde büyük bir sıkıntıdan kurtulmuş gibi rahatlıyor, yüzü aydınlanır gibi oluyordu. Bunun için çok az konuşuyor; bir gün boyunca üç ya da beş sözcük ancak çıkıyordu ağzından. Fakat boyuna gülerdi, onun her an dişlerini saymak mümkündü. Eso böyle biriydi işte. Çalışkandı, yılgınsızdı, öfkeliydi, duygusaldı, çocuksuydu, merhametliydi, şefkat doluydu yüreği, sabırlıydı, zorluklara ve haksızlıklara göğüs germesini öğrenmiş ve buna alışmıştı. Eso bazen de inatçıydı, gururluydu, aklına en ufak bir şey takılsa, dünya bir araya gelse, o bil-

diğini yapardı. İstemliydi, bir şey yapmak istediğinde, büyük küçük, inanç ve kural dinlemezdi.

Evet, işte Eso aynen böyle biriydi...

Harman dönemi. Koca bir düzlükte bütün köylü aynı işlerle ilgileniyordu. Demet demet ekin yığını vardı her yerde. Dövenler, ay gibi sarı çemberin üstünde tekdüze bir hışırtıyla dönüyordu. Döven sürenlerin kimi, hayvanların kuyruğundan tutmuş, uyuşuk uyuşuk kamçı sallıyordu. Oymagül Köyü uzaktan izlendiğinde, sarı sarı çemberlerin üstünde, insan ve hayvan karartılarının tembel tembel döndüğü görülürdü.

Eso, elinde su testisiyle dikenlere aldırmadan yalınayak koşuyordu. Koşarken ansızın ayağı sürçtü ve yüzükoyun yere düştü. Fakat testi elinden düşürmedi. Bir çocuk hızıyla kalkıp koşmaya devam etti.

“Deli diyorlar da inanmıyorum,” dedi döven süren gür bıyıklı, kalın sesli bir genç, “Allahım, bu güzelliğe bir de akıl verseydin ne olurdu sanki!” Bir başka gür bıyıklının da gözleri ilkin göğüslerine takıldı Eso’nun. Eso koşup geçtiğinde gür bıyıklı arkasından hâlâ bakıyordu. Genç alt dudaklarını ısırıyor, gözlerini yumdu ve başını iki yana salladı.

Sap yığınının gölgesinde iriyarı ve oldukça yaşlı bir adam oturuyordu. Alnında ve yanaklarında kırışıklıklar vardı. Dağınık ve yer yer aklanmış saçlarının arasına saman çöpleri dolmuştu. Bıyıksızdı, kalın kaşları tıpkı kedi bıyığı gibi dik dikti. Sürekli gözüken iki sıra dişleri, kirden sararmıştı. Bu da, zaten hoş olmayan yüzüne daha da anlamsızlık ve sertlik katıyordu. Bu sert ve katı suratlı adam, Eso’

nun babasıydı. “Niye koşuyorsun rezil?” diye dikleşti. “Hııı, bu huyundan vazgeçirmek için kelleni mi keseyim, domuz!” Eso başını eğdi önüne. Babası sudan bir-iki yudum içtikten sonra, “Ne duruyorsun hâlâ başımda?” dedi. “Hem sen ne yapıyordun evde iki saattir? Geç bakalım ağabeyinin yerine!”

Eso ağabeysinın yerine geçecekti ki, ağabeysi arkadaki dövene binmesini işaret etti. Eso, yengesinin yerine geçti. Böylece yengesi eve gitti.

Akşama dek öndeki dövenin sürücüsü defalarca değişti de Eso değişmedi. Döven üstünde kısa sürede tatlı bir uyuklama sarar insanı, hele hava da sıcak olursa. Eso da uyuklar gibiydi. Çok defa düşmemek için kendini topladı, ama sonunda harmanın ortasına buğday çuvalı gibi devriliverdi. Eso’nun sürdüğü öküz çifti, ürkerek sıçradılar ve döveni arkalarından sürükleyerek harmandan dışarı kaçtılar. Eso düştüğü yerden hemen toparlanıp öküzlerin önüne geçti. Güçlülkle döveni sırasına koydu.

Babası, “Deli-manyak!..” diye bağırıyordu. Allahın manyağı!.. Allah canını alsın, alsın da kurtulayım senden!”

Harmanın etrafını süpüren beyaz elbiseli komşu kızlardan biri, Eso’nun haline kahkahalarla gülüyordu. Eso her zamanki gibi sessizdi, fakat yüzünden öfke okunuyordu. Kızın gülmesi belli ki rahatsız ediyordu onu. O an öküzün birinin altına teneke tutuyordu. Bunu gübre yığınının atacağı yerde kıza doğru yürüdü, çekinmeden yüzüne savurdu.

Genç kız beklenmedik bu olay karşısında şaşır-mıştı. Yere diz çöktü. Elleriyle yüzündeki mayısı yukarıdan aşağıya sıyırdı. Üstü başı utanılacak haldeydi. Ağlamaklı bir sesle, “Allah belanı versin!..

Allah belanı versin!” diye söylendi ve ağladı.

Eso dövenine binerken, dönüp gülererek, “Gül... gülersin ha!..” diye mırıldandı. “Gülersin!” Tam o anda babasının kamçıyla üstüne doğru hırsla geldiğini gördü. Eso, yerinden yay gibi sıçradı ve kaçmaya başladı. Babası yakası açılmadık küfürler ediyor, onu yakalamaya çalışıyordu. Eso sırtarak babasına bakıyordu. Koca düzlükteki cümle köylü işini bırakmış, gülererek onları seyrediyordu. Sonunda babası yarıştan vazgeçti, başını sallayarak harmana döndü. Eso koşa koşa eve geldi.

Günbatımından sonra babası döndüğünde, Eso’ dan başka kimse yoktu evde, o da delice ortalığı süpürüyordu. Babasının sesini duyar duymaz elindeki süpürgeyi rastgele atıp saklanacak delik aradı. Kilere girdi. Büyük bir eski sandığın arkasına gizlendi. Babasının küfürlerini duyuyordu. Ses gittikçe yaklaşıyor, korkusu büyüyordu. Babası her tarafa baktıktan sonra, elinde kamçıyla kilerin kapısından içeri baktı. Eso ansızın, buradayım der gibi safça sırtarak ortaya çıktı. Babası iki eliyle kamçıyı kılıç saplar gibi Eso’nun karın boşluğuna dürttü. “Elin kızına bok atarsın ha!” Eso iki eliyle karnını sıktı. Yüzündeki ifade bıçakla kesilmiş gibi değişti. Katlanarak yere çöktü. Kilerde üst üste kamçı sesleri yankı yaptı. Eso’dan çıt ses çıkmıyordu. Babası, “Asıl boku ben sana yedireceğim!” diyordu. Kamçılar Eso’nun ince giyinmiş sırtına inerken ıslığa benzer korkunç sesler çıkarıyordu. Bu acımasız kamçılar altında Eso, başını kaldırarak babasına acı acı baktı. Bu taş yürekli adam, savurduğu kamçılarla beraber inip inip kalkıyordu. Her kamçı vuruşunda biraz daha zevkleniyor, ağzından tükürükle beraber kar-

makarışık sözler dağılıyordu.

Yaşlı adam kilerden çıkınca, işi bitmiş kamçıyı bir köşeye attı. Yarım saat kadar sonra Eso da çıktı. Bir eli karnında, diğeri ensesindeydi. Sağa sola sendeleyerek avlunun ortasına kadar yürüdü. Omzunu direğe dayadı, gözlerini yumdu, başını ağır ağır yukarı kaldırdı.

Eso'nun annesi olanları duymuş, Eso'ya sinirlenmişti. Eve gelir gelmez Eso'ya tükürerek, "Hiç mi utanmadın, rezil!" dedi.

Ağabeyisi geldi, o da öfkeliydi. "Bizim yüzkaramız bu kız! Allah canını alsın!" dedi.

Yalnız Eso'nun yengesi geldiğinde hiç seslenmedi. Uzun uzun baktı Eso'ya. Babasından dayak yediğini anlamıştı. Gözleri ıslandı, yüreği acıyla burkuldu.

O gece herkes yatıyordu. Eso gözlerini tavana dikmiş düşünüyordu. Ne yapacağı, ne düşüneceği bilinmezdi Eso'nun. Her dayak yiyişinde biraz daha çöküyor, biraz daha soğuyordu insanlardan. Neydi, kime ne yapmıştı, ne yapması gerekiyordu, işte bunları bilmiyordu. Bilmiş olsaydı, ne babası döverdi, ne de el âlem gülerdi.

Kamçı izleri kızgın bir tel gibi sırtını yakıyordu. Yavaş yavaş sola döndü. Öylece hareketsiz kaldı bir süre. Bir noktaya takılan gözlerinden ılık yaşlar kaydı. Bitişik odanın kapısı açılıp kapandı. Elinde çırayla gelen yengesiydi. Gelip yanına çömeldi. Daha konuşmadan Eso'nun yüzündeki ıslaklığı görünce şaşırды. Bildiği Eso değildi bu, Eso hiç ağlamazdı. Hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. İçi burkuldu. Kendisi de boğuk boğuk hıçkırmaya başladı. Elini Eso'nun başına koydu. "Nerene vurdu?.. Çok mu

vurdu?.. Ağrıyor mu?..” diye sordu.

Çıranın ölgün ışığı ikisinin üzgün suratını yalıyor, isli duvara silik gölgeler yansıtıyordu.

O günden sonra Eso'nun kişiliği tamamen değişti. Aslında en son yediği kamçılar daha öncekilerden pek de farklı değildi, ama yine de fena halde yıkmıştı. O eski şen şakrak halini, o hoplayıp zıplayan vücudunu bir durgunluk, bir üzüntü kaplamıştı. Yaşantıya küskünlük, insanlara inanmayışlık okunuyordu bakışlarından. Eskiden olduğu gibi şimdi de hayretlere düşürüyordu bütün köylüyü: Köylüye göre Eso, gittikçe insanlıktan çıkıyor, yabani bir dişi canavar oluyordu sanki. Ondan korkuyorlardı. Eso, her an her şeyi yapabiliirdi. Sevmediği bir erkeği boğazlayabilir, bir yaşlı kadının gözlerini oyaabilir, ya da küçük çocukları derin kuyulara veya akan sulara atabiliirdi. Deli değil mi, her şeyi yapabiliirdi. Ailesi dışında kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Değil gözlerine bakmak, yanından bile geçemezlerdi. Suya giderken bile bütün kızlar çekilir, Eso'ya öncelik tanırlardı. Dahası, analar çocuklarına Eso' dan uzak durmalarını öğütlerdi.

Günler geçti, aylar değişti. Oymagül Köyü'ne her yıl olduğu gibi yine kar yağmıştı. Hemen her gün yağan taze kar, bir öncekinin üstüne bir kat daha sererek sonuçta diz boyunu aşacak kalınlığa erişmişti. Beyazlık, köyün yıkık dökük ve çirkin taraflarını örtmüştü. Bacalardan çıkan yaş tezeğın koyu dumanına bakılırsa köy halkının çoğu içerideydi. Dışarıdaki tek tük kişi de kapı ve pencerele rin önündeki yeni yağmış karları temizliyordu. Ortalıkta güneşin görünmeyişi, vaktin geç olduğu görünümünü veriyordu.

Tandır evinde Eso ile yengesi derin tandıra ayaklarını sarkıtmış, ellerinin üstüne oturuyorlardı. Evin içi karanlıktı.

Geniş avlu kapısı iki omuz vuruşuyla açıldı. İçeriye Eso'nun ağabeyi girdi. Ayaklarını birkaç kez yere vurdu, omzundaki karları çırpıtı. “Şunları alın, kapıdaki karı ırmağın içine atın!” diye emir verdi elindeki kürekleri göstererek. İki kadın bakıştı. “Ben damdaki karı temizledim, yoruldum, siz de dışarıyı atın. Hadi durmayın! O kar bugün de atılmazsa yarın dışarı çıkamayız,” dedi.

Eso ile yengesi isteksizce kalktılar. Ökçeli lastik ayakkabılarını giyerek, başlarına püsküllü çarşaf lar bağladılar.

Dışarıda duvarın yarısına kadar kar birikmişti. İki kadın iki taraftan işe koyuldu. Karı kürekle kare halinde keserek yüksek surun üstünden ırmağa atıyorlardı. Bu iş bir saat kadar sürdü, kar da bitmek üzereydi.

“Sen... i... içeri gir, gerisini bee... ben atarım,” dedi Eso, yengesine. Yengesi içeriye girdi. Kendisi de küreğe dayanarak biraz soluk aldı. Sonra buza kesilmiş olan kardan büyücek bir kare kesti, hırsla kürekleyerek surun üstünden aşırđı. O an surun ötesi yanından boğuk bir inleme duyuldu. Eso elindeki küreği atıp surun öbür tarafına geçtiğinde, yaşlı bir kadının ırmağın soğuk suyu içinde çırpındığını gördü. Hemen suya girdi. Yaşlı kadını kucaklayarak içeriye taşıdı. Tandırın yanına getirip yavaşça bıraktı. Yaşlı kadın inliyordu. Ev halkı korkuyla toplandı. Olay komşulara duyuldu. Herkes endişe içindeydi. Yaşlılar zavallı kadının boynunun kırıldığını söylüyorlardı. Eso ayakta, arkasını duva-

ra yaslamıştı. Göğsü inip inip kalkıyor, şaşkın şaşkın onlara bakıyor, elleriyle duvara yapışıyordu.

Annesi ansızın üstüne atılıp, “Ne yaptın kadıncağıza? Ne yaptın, söyle?” diye ağlayarak bağırırdı. Eso karmakarışık bir şeyler sıraladı, fakat annesi duymuyordu bile. Evin içindeki kalabalık gittikçe çoğaldı. Açık kapıdan kalabalığı yarararak içeriye Eso’nun babası girdi. Yaşlı kadının üstüne eğilip baktı. Gözleri fal taşı gibi açılıp alt dudacağı sarktı. Dönüp kin ve nefretle Eso’ya baktı.

Yengesi hâlâ duvarın dibinde kıpırdamadan duran Eso’nun yanına sokularak, “Çabuk saklan!” diye uyardı. Eso’nun gözleri büyüdü. “Durma, samanlığa gir, saklan!” diye tekrarladı yengesi. Eso gidip samanlığa girdi, kapıyı kapadı. Karanlık içinde dolaşarak avuçlarının içine üflüyordu. Kararsızlık içindeydi. Tandır evindeki birtakım sesler onu kaygılandırıyor. Birden bir şeyler hatırlar gibi dikkat kesildi. İki eliyle hızla samanı oymaya başladı. Oyduğu yerin içine oturup üstünü samanla örtmeye çalıştı. Başaramadı. Saman yıkılıp kayıyor, başı dışarıda kalıyordu. Başındaki püsküllü çarşafı çözdü, fakat yine saklanamadı. Her yerine saman çöpleri dolmuştu. Yerinden sıçrayarak başka şeyler düşünmeye başladı. Otların arasına saklanmaya karar vermişti ki, samanlığın kapısı gürültüyle duvara çarptı. İçeriye babası girdi. Yaşlı ve iriyarı adam soğukkanlılıkla kapıyı arkadan sürgüledi. Artık hiçbir güç açamazdı bu kapıyı.

Eso’da korkunun hiçbir belirtisi yok gibiydi. Yalnız dağınık saçları altında dolgun yüzü buz gibiydi. Elleri boşlukta kıpırtısız duruyordu.

Beriki, bir anlık duraksamadan sonra kızının üstüne canavar gibi atıldı. Eso’yu samanın içine

devirdi. Dizleriyle göğsüne bastırdı. Eso ansızın iki eliyle babasını itiverdi. Babası sırtüstü düşerken, kendisi de kalkıp geriye çekildi. Duvara yaslandı. Ağzı açık, hızlı hızlı soluk alıyordu.

Yaşlı adam iniltiyle doğruldu. Kedi bıyığı gibi kaşlarının altındaki gözlerinden kan akıyordu sanki. “Sen ha!..” diye homurdandı. “Seni gebertmek lazım!” dedi. Etrafına baktı, bir şey bulamayınca hızla belindeki ince kayışı çekti. İki ucunu birleştirdi ve kirli dişlerini sıkarak Eso’ya girişti. Eso sayısız kayışlar altında hiç ses çıkarmadan küçüldü, küçüldü, küçüldü ve sonunda yere düğümlendi kaldı.

Yaşlı adam artık yorulmuş olacaktı ki, kayışı kızının suratına atarak samanlıktan çıktı, kimseyi içeriye bırakmadan kapıyı iyice dışarıdan kilitledi. Eso ıslak elbiseler içinde bir ölü suskunluğuyla iki büklüm kaldı. Saatlerce bu böyle sürdü. Daha koyu karanlık vardı şimdi. Her şeyini yitirmiş, umutları yok olmuş, buruk bir yürek gömülüyordu bu karanlığa.

Kar dindi. Gökyüzü yavaş yavaş açılarak karın üstüne çok derinlerden mavi bir yorgan serdi. Ay ışığı gizlice samanlığın penceresinden sızıyor, içinde olacakları açığa vurmak istiyordu sanki.

Eso’nun suratı kar rengine dönüşmüş, yer yer mor izler gözüküyordu. İnce dudakları kocaman olmuş, dua eder gibi açılıp kapanıyordu. Kara gözlemlerini aya dikmiş, bir ölü sessizliğiyle bakıyordu. Tanrı’nın bu iki eseri arasında koyu bir yarenlik başladı ve uzun zaman sürdü. Ay parladı, parladıkça da Eso’nun yüzü aydınlandı, gözlerinin içi güldü, şişik dudakları gerindi, iki sıra dişleri eskisi gibi gözükmeye başladı. Sonra duvara tutunarak kalkmaya çalıştı. Daha tek adım atmamıştı ki ellerinin üstüne

yüzükoyun düştü. Gürültü yapacağından korkuyordu. Çünkü yapacak gizli işleri vardı. Güçlkle doğrulup etrafına bakındı, işe yarayacak bir ip buldu. Elleriyle sağlamlığını kontrol etti. İş görürdü... Samanlığın ortasına bir sepet çekip ters çevirdi. Babasının kayışını boynuna bağladı. Hızla sepetin üzerine çıktı. Kalın ipi kayışla tavana bağladı. Ve gözlerini aya dikti. Bütün bunları, çok kısa bir sürede hazırladı. Ay ürkek ürkek geri çekildi. Eso'nun gözünde ay büyüdü, büyüdü, sanki alevden bir kapakmış gibi dama kapandı.

“Se... senin yanına geleceğim!” diye soğuk soğuk fısıldadı. Gözlerini kapayıp açtığında sağ gözünden iri bir damla yaş düştü. Ayaklarının ucuyla sepeti yana itti. Sepet dönerek ötede durdu. Yaptığından pişman olmuş gibi ayaklarıyla bir-iki kez sepeti aradı boşlukta. Eso'nun bütün gövdesi ölüme direndi, fakat, kanadı kırılmış bir serçe gibi, kollarını çaresizlik içinde açıp kapadı. Döndü, döndü, döndü... Ve kıvrıkcık, kirli saçlarının altında kara gözleri kocaman oldu.

Bütün köy karanlık, derin bir gömüte gömüldü sanki. Köpekler uzun uzun uludu. Ay, yüzüne kara, kapkara bir bulut örterek hüznle gizlendi.

REMZİ KARABULUT

KADINLAR GÜLMEMELİ

ÖYKÜ

Seslerimizi tanıyamamıştık. Belki birbirimizi de. Korkunç bir çılgınlığı yaşadktan ve duvarların sarısı yerlere aktıktan sonraya kadar. Beysi'nin o zaman neden "Ölmek istiyorum Remzi," dediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Onu tanıdıktan sonra yaşama sevinci kadar ölümü de bir sevinç olarak duyumsadım. Yaşama sevinci ve ölüm;

hep yüreğimin orta yerinde ve birbirlerinden hiç kopmadan durdular.

Remzi Karabulut, ilk öykü kitabı *Kadınlar Gülmeme-li*'de yepyeni insan tipleriyle tanıştırıyor okuru. *Kekeme Eso*'dan gizemli, uzak *Beysi*'ye, amcasına tadına doyum olmaz mektuplar yazan *Ramazan Kara*'dan intihar etmeden önce ayran içen, simit yiyen ayrıncıya, canlı, unutulmaz tipler. Yaşamını Tarsus'ta sürdüren, yazılarını ancak kalabalık mekânlarda yazabilen Karabulut, daha ilk kitabında usta-lığa ulaşmış kalemiyle giriyor edebiyatımıza.

KAPAK RESMİ: DAVID HAUTZIG

ISBN 975-07-0607-2

9 789750 706073

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR